

Kicsi fazék, nagy kanál

Más' megint vót egy. Az is má' nagy fiú vót kérem szépen, az se beszélt otthon semmit, csak mutogatott. Az is el vót váltva. Hát járt arra valami öreg kódúsféle ember, hát estére betévedt oda, kért szállást, hát adtak neki szállást. Nézi az öreg, de az már okos ember vót, ha kódús vót is, néz rá, néz rá... Na de mondott neki valamit, de ezt senki nem értette, hogy mit mondott. Az meg megszólalt neki, felelt rá. Másnap azt mondja a kódús az asszonynak, hogy:

– Tudja mit, menjenek csak ki a nagy tóba – azt mondja –, fogjonak egy békát! Hozzonak egy csereprátót, és főzzék meg azt a békát abba az új csereprátóba'! A patakbo' ha merítik a vizet, akkor ne felfelé merítsék, hanem lefele! Ahogy folyik a víz, úgy merítsék a vizet! De senkinek ne szóljonak, bárki fogja látni vagy kérdezni, hogy hol vótak, senkihez egy szót se nem szabad szólni! Főzzék meg benne ezt a békát! Oszt olyan fazekat vegyenek, hogy a fazéknak a szája szűk, kicsike legyen! De minden kanalat vagy edényt rakjanak el otthon; semmi máshoz ne férjen, csak csupán ahhoz a rátóhoz. Azt tegyék neki az asztalra, magok meg készüljenek el, úgy, hogy nem lesznek otthon, hogy mennek el a háztól, de valaki bújjon el!

Hát így kérem szépen két fiatalember vállalkozott rá, hogy igenis, ők elbújnak. Hát bebújtak az ágy alá – még azelőtt vótak ezek a tologók, az ágy alá, ami olyan kis kereken vót, osztán azon háltak úgye. Hát kérem szépen, ezek bebújtak oda, a tologót behúzták, hogy ne lássák, az ágyterítőt leeresztették, hogy ez ne tudja, hogy mi van, azok ott pihentek, őneki meg megfőzték a békát. Rátették a nagy kanalat, nagy szedőkanalat neki: nem ment bele a fazékba. Egyszer azt mondja:

– Hát, má' enni is kéne!

Nem tudta, hogy a házba' van valaki, mert becsukták az ajtót: elmennek otthonról. De nem mentek el, mert otthon vótak elbújva, de nem vót mozgás az udvaron se. Hát ő nem vette észre, hogy osztán őt elfogják a huncutságon. Hát kérem szépen:

– Á, má' enni kéne! Megnézem, hogy mit főztek.

Felveszi a rátót, próbálja a nagy kanálval... :

– Más kanál nincs – azt mondja. – Hát hova lett? Nincs. Na, amilyen van, olyanval, eszek!

Próbáta így is, úgy is a nagy kanalat...

– Kis fazék, nagy kanál, nagyobb ördög nálamná’! De ugyan mit főztek?

Belenyútotta a kanálnak a nyelét, forgassa, emeli: hát ugye a béka vót benne.

– Hm, ez csirke vóna? Akkor hosszú nyaka vóna, oszt taréjjának kéne lenni. Vagy szárnyának. Hol van? Hát nincs.

Forgassa: béka?...

– Hójj, az anyátok mindenit! – fogta a rátót, püff, odavágta a spárhéhoz.

Akkor kibújtak:

– No, most már te nem vagy tiszta, te ördög vagy! Elég, máris takarodj innen!

Úgy tudott megmenekülni. És kérem szépen hazagyött a gyerek, a fia az asszonynak. Bizony. Így vót elvátva. Elvátott gyereket vittek neki. Idétlenséget. Ördögöt. Ilyesmi megtörtént azelőttibe’.